

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Priecelovej a členov senátu JUDr. Gabriely Mederovej a JUDr. Viery Pepelovej v právnej veci žalobcu: **Ing. J. D.**, R., zastúpený advokátkou JUDr. E. S., F., proti žalovanému: **Ing. J. C.**, správca konkurznej podstaty úpadcu E., spol. s r.o., X., IČO: X., o **určenie pravosti, výšky a poradia pohľadávky**, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k.: 75Cbi/211/99-239 z 09. februára 2012, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k.: 75Cbi/211/99-239 z 09. februára 2012 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom určil, že pohľadávka žalobcu v konkurze na majetok úpadcu E. spol. s r.o., A., vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn.: Z-2-1K 105/1996 vo výške 25 079,66 eur je čo dôvodu a výšky oprávnená ako pohľadávka

prvej triedy. Ďalším výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 115,56 eur.

V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal žalobou podanou na súde 19. 07. 1999 určenia pravosti, výšky a poradia pohľadávky vo výške 755 550 Sk prihlásenej do konkurzu na majetok úpadcu E. spol. s r.o., A., vedeného na Krajskom súde v Bratislave, pod sp. zn.: Z-2-1K 104/1996 z titulu reštitučného nároku podľa § 68 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní a § 14 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a k inému majetku, a to ako náhrady za zlikvidované stavby v katastrálnom území R. ako pohľadávku prvej triedy. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť s poukázaním na ustanovenie § 14 a 16 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. s konštatovaním, že nie je povinnou osobou na vyplatenie náhrady, ktorá sa vydáva iba pôvodným vlastníkom v hotovosti, pretože povinnou osobou má byť osoba, ktorá držala vec v čase jej zániku. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k.: 5Obo/78/2009-160 z 31. 03. 2011 zrušil predchádzajúci rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k.: 75Cbi/211/99-140 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch rozhodnutia vyslovil záver, že E. spol. s r.o., A. je povinnou osobou podľa § 5 zákona č. 229/1991 Zb. na poskytnutie náhrady podľa § 14 tohto zákona za zlikvidované stavby, ktoré sa nachádzali v katastrálnom území R., vedené v PKV č. X., parc. č. X., dom č. p. X. a dvor. Vyslovil tiež názor, že aj žalobu je potrebné považovať za výzvu na vydanie náhrady, ak z nej vyplýva, že oprávnená osoba žiada od povinnej osoby vydanie náhrady podľa § 14 ods. 1 uvedeného zákona. Pokiaľ žaloba o vydanie náhrady bola doručená povinnej osobe v lehote troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bola povinná osoba určená, právo na náhradu nezaniklo, a to ani v prípade, ak konanie o vydanie náhrady bolo v dôsledku späťvzatia žaloby zastavené. Uložil povinnosť súdu prvého stupňa doplniť dokazovanie o výške náhrady za zlikvidované stavby v zmysle § 16 ods. 5 uvedeného zákona a o žalobe opätovne rozhodnúť. Súd prvého stupňa v novom rozhodnutí konštatoval, že predmetom konania je určenie pravosti pohľadávky žalobcu ako právneho nástupcu oprávnenej osoby podľa § 4 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb., ktorého pôda, budovy a stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti prešli na štát alebo na iné právnické osoby v dobe od 25. 02. 1948 do 01. 01. 1990 spôsobom uvedeným v § 6 ods. 1 ako náhrady podľa § 14 a nasl., t. j. ako náhrady za zbúrané a znehodnotenú stavbu majeru Zisk v R. Z obsahu rozhodnutia Krajského úradu v N. č. 98/00355-Bu z 31. 01. 1998 vyplýva, že žalobca ako

oprávnená osoba v zákonnej lehote v roku 1991 uplatnil podľa § 4 ods. 2 písm. c) na pozemkovom úrade nárok na vydanie nehnuteľností, ktoré prešli na štát na základe zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme. Tým bol preukázaný reštitučný titul podľa § 6 ods. 1 písm. b). Vlastníctvo bolo odňaté pôvodným vlastníkom M. a M. D. Vlastnícke právo k pozemku, parc. č. X. v katastrálnom území R., na ktorom stáli poľnohospodárske objekty bolo priznané rozhodnutím č. 240/92-R-II, ktoré bolo vydané bývalým Pozemkovým úradom v N. dňa 04. 06. 1992, právoplatným 29. 06. 1992. Dňa 08. 07. 1997 postúpil Okresný úrad OPPaLH v N. uvedený spisový materiál so žiadosťou oprávnenej osoby o určenie povinnej osoby Krajskému úradu OPPaLH v N., ktorý bol oprávnený o uvedenom nároku rozhodovať v zmysle zákona č. 222/1996 Z. z. (účinného od 24. 07. 1996). Doklady o likvidácii stavieb sa nenašli. Z obsahu predmetného rozhodnutia tiež vyplýva, že podľa dokladu „Mŕtvy inventár - budovy“ z 02. 05. 1949 ide o budovy hospodárskeho dvora Zisk, a to obytnú budovu, kľúčovú sýpku, maštal' pre dobytok, šopu 2x a týmto dokladom bolo tiež potvrdené, že uvedeným dňom došlo k ich prevzatiu riaditeľstvom Š. A. Touto listinou a tiež znaleckým odhadom obytných a hospodárskych budov, vypracovaných stavebným súdnym znalcom M. M. dňa 09. 12. 1948, kedy hodnota budov bola vypočítaná na sumu 2 203 549 Kčs, sa potvrdila existencia budov a vyvrátili sa tvrdenia svedka pána Č., vypočutého v konaní pred Krajským úradom v N.. Uvedenými dokladmi mal preukázanú existenciu budov aj konajúci súd.

Žalovaný nerozporoval v konaní samotný výpočet výšky náhrady, ktorú žalobca deklaroval znaleckými posudkami Ing. Ľ. V. Rozporoval skutočnosť, že nehnuteľnosti, za ktoré bola výška náhrady požadovaná neboli zabraté predchodcom žalobcu, ale mali byť zabraté nehnuteľnosti v katastrálnom území L. Spochybňoval katastrálne územie, kde sa mali nehnuteľnosti nachádzať ako aj rozsah zabratých nehnuteľností. Súd v tomto smere doplnil dokazovanie pozemno-knižnými vložkami č. X., č. X., č. X. ako aj vysvetlením Obvodného pozemkového úradu v N. z 30. 09. 2011, podľa ktorého znaleckými posudkami znalca Ing. Ľ. V. bola určená náhrada za zlikvidované budovy a stavby, ktoré sa nachádzali na parcele č. X. s označením kultúrny dom č. X., výmera X. m², vedenej v pozemno-knižnej vložke č. X. v katastrálnom území R. Podľa predmetného znaleckého posudku išlo o stavby 1./ rodinný dom, 2./ rodinný dom pre zamestnancov, 3./ studňa, 4./ vedľajšie stavby, 5./ vedľajšie stavby a 6./ oplotenie, ktorých výpočet ceny bol určený na 755 500 Sk ako 1/2 nároku, do ktorej výšky si žalobca uplatnil nárok. Špecifikácia stavieb bola obsiahnutá aj v znaleckom posudku

znalca M. L. z 09. 12. 1948, ktorý bol podkladom pre vypracovanie nového znaleckého posudku z 11. 02. 1997. Záver o zbúraných stavbách, za ktoré sa mala poskytnúť náhrada vyslovil aj Krajský úrad v N. vo svojom rozhodnutí z 30. 01. 1998, ktorým určil ako povinnú osobu na poskytnutie náhrady podľa § 14 ods. 5 a § 16 ods. 2 zákona, a to za zlikvidované stavby nachádzajúce sa v katastrálnom území R. vedené v pozemno-knižnej vložke č. X. ako parcela č. X. kultúra – dom č. p. X. a dvor s tým, že určil E. spol. s r.o., A., teda úpadcu žalovaného a vysporiadal sa aj s námietkou úpadcu, že podľa dokladu z 02. 05. 1949 malo ísť pri prevzatí živého a mŕtveho inventára o iné nehnuteľnosti v katastrálnom území L. Žalovaný namietal aj skutočnosť, že nárok žalobcu na náhradu nebol zahrnutý do privatizačnej zmluvy o predaji podniku z 30. 01. 1997 č. 1810/1997 uzatvorenou medzi F. a úpadcom podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby, ktorou úpadca nadobudol majetok Š. v A. Súd dospel k záveru, že v zmysle § 477 ods. 1 Obchodného zákonníka k prechodu záväzku dochádza ex lege aj v prípade, keď tieto neboli v zmluve identifikované, ale sa týkajú predávaného podniku alebo jeho časti. Prechod záväzkov v rámci privatizácie je riešený aj v ustanovení § 15 zákona č. 91/1992 Zb. Pokiaľ záväzok na poskytnutie náhrady za zlikvidované stavby nebol uvedený v privatizačnej zmluve, neznamená to, že záväzok na úpadcu neprešiel. V súvislosti s námietkou lehoty na uplatnenie práva súd prisvedčil žalobcovi, ktorý tvrdil, že rozhodnutiami Krajského úradu v N. z 30. 01. 1998 v znení potvrdzujúceho rozhodnutia Ministerstva pôdohospodárstva SR zo 06. 03. 1998 právoplatného 16. 03. 1998, bola určená povinná osoba na poskytnutie náhrady. Neakceptoval námietku žalovaného, že rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť. Krajský úrad v N. vyznačil právoplatnosť uznesenia dňom 16. 03. 1998 a prípadnú námietku nedoručenia uznesenia mal žalovaný ako povinná osoba, s ktorou sa konalo, uplatniť už v konaní pred Krajským úradom v N. Súd je viazaný výrokom právoplatného rozhodnutia vydaného podľa zákona č. 71/1992 Zb. a § 21b ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. a súd pri rozhodovaní o určení pravosti pohľadávky v konkurze vychádza z rozhodnutí správnych orgánov, ktoré predchádzali konaniu a tieto už nepreskúmava. V súlade s názorom odvolacieho súdu v otázke zachovania lehoty na uplatnenie nároku u povinnej osoby, súd ďalej konštatoval, že doručením kópie žaloby o zaplatenie 755 550 Sk podanej na Okresnom súde v N. 07. 04. 1998 úpadcovi, došlo k uplatneniu práva u povinnej osoby. Úpadcovi bola predmetná žaloba doručená 04. 05. 1998 v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia pozemkového úradu, a preto k zániku práva oprávneného preto nedošlo. Žalobca si totožný nárok následne uplatnil aj prihláškou

v konkurze vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe a žalobou o určenie pravosti pohľadávky v konkurze. Prihláška pohľadávky má podľa § 20 ods. 7 zákona č. 328/1991 Zb. rovnaké účinky ako uplatnenie práva na súde. Za situácie, že povinná osoba bola určená príslušným orgánom až s právoplatnosťou 16. 03. 1998, nemôže byť na ujmu oprávnenej osoby, ak nárok na náhradu za zlikvidované stavby nebol zahrnutý do privatizačnej zmluvy. Žalobca teda uplatnil nárok na vydanie náhrady v lehote uvedenej v § 16 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. V súvislosti s ďalšou námietkou žalovaného, že nebol povinný poskytnúť náhradu v peniazoch, ale iba vo veciach, ktoré osoba povinná na poskytnutie náhrady vlastní, prípadne v podiele na imaní tejto osoby, súd s poukázaním na ustanovenie § 14 zákona č. 229/1991 Zb. uviedol, že súd v konaní o určenie pravosti pohľadávky nerieši spôsob náhrady pohľadávky, jeho povinnosťou je určiť oprávnenosť a výšku náhrady. Predmetom určenia podľa § 23 ZKV môže byť totiž iba určenie pravosti, výšky a poradia pohľadávky. Za týmto účelom je v § 20 ods. 1 ZKV stanovená jediná povinnosť veriteľov uviesť v prihláške číselnú výšku pohľadávky a nie spôsob požadovania náhrady. Žalobca si v prihláške prihlásil pohľadávku do prvej triedy, ktorú správca konkurznej podstaty na prieskumnom pojednávaní pre účely rozvrhu zaradil do štvrtej triedy. Z ustanovenia § 68 ods. 2 ZKV však vyplýva, že nositelia pohľadávok na náhradu podľa predpisov uvedených v ods. 1 (zákony upravujúce zmiernenie niektorých majetkových krívd) sú prednostnými veriteľmi podľa § 32 ods. 2 písm. a) a § 54 ods. 1 písm. a). Ustanovenie § 68 je z pôvodnej úpravy zákona č. 328/1991 Zb. a zodpovedá vtedajšej štruktúre tried v § 32 ods. 2. Pohľadávky uvedené v tomto ustanovení sú pohľadávkami prvej triedy. Z uvedených dôvodov súd žalobe o určenie pravosti pohľadávky vo výške 25 079,66 eur (755 550 Sk) ako pohľadávky prvej triedy vyhovel. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške zodpovedajúcej zaplateným súdnym poplatkom. Náhradu trov právneho zastúpenia žalobcovi nepriznal, pretože tieto neboli v lehote vyčíslené.

Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie s poukázaním na existenciu odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. b), c), d), e), f) O. s. p., teda, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav a na základe len čiastočne vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Namietal tiež, že súdom zistený skutkový stav neobstojí a súd prvého

stupňa vychádzal z nesprávneho posúdenia právnej veci. Opätovne namietal nesprávne vyznačenie právoplatnosti na rozhodnutí Krajského úradu v N. č. 98/00355 z 30. 01. 1998 a nesprávne posúdenie zákonnej lehoty na uplatnenie nároku. V tejto súvislosti uviedol, že Krajský úrad v N. rozhodol, že určuje povinnú osobu na poskytnutie náhrady podľa § 14 zákona č. 229/1991 Zb. v súlade s § 5 a § 16 ods. 2 tohto zákona - úpadcu E. spol. s r.o., A., ale až dňa 30. 01. 1998. Žalobca nepreukázal, že si nárok uplatnil u povinnej osoby. V tejto súvislosti poukázal na právoplatné rozhodnutie Pozemkového úradu N. zo 04. 06. 1992, ktorým došlo ku schváleniu dohody medzi oprávnenou osobou, teda žalobcom a povinnou osobou P. vo veci vydania nehnuteľností. Jednalo sa aj o nehnuteľnosti podľa PK č. X., parc. č. X. – dom č. X., výmera X. m². Žalobca si nárok v roku 1992 uplatnil na Pozemkovom úrade N. a nie u úpadcu ani u právneho predchodcu úpadcu. Taktiež pri podaní prihlášky neboli splnené podmienky podľa § 20 ods. 1 ZKV a neboli doložené doklady, listiny, ktorými mala byť pohľadávka preukázaná. Žalobca ani Krajský úrad N., ktorý vydal rozhodnutie nevedia preukázať, že konali s právnym predchodcom úpadcu, či samotným úpadcom a že o tomto reštitučnom nároku informovali Ministerstvo pôdohospodárstva SR ako zakladateľa právneho predchodcu úpadcu. Nevedia tiež preukázať, že rozhodnutie Ministerstva pôdohospodárstva SR o odvolaní bolo doručené úpadcovi. Rozhodnutia v správnom konaní sú zmätočné aj v tom, že v roku 1992 bolo povinnou osobou určené družstvo R., ale až v roku 1998 bol povinnou osobou určený úpadca, nikdy nie právny predchodca. Právny predchodca Š. nebol účastníkom konania na PÚ ani KÚ v N. o vydaní nehnuteľností ani o určení povinnej osoby. Právny predchodca úpadcu nevedel o rozhodnutí v správnom konaní, o tomto rozhodnutí nevedel ani úpadca a na žiadosť o súčinnosť Ministerstvo pôdohospodárstva SR ako aj Krajský úrad N. reagovali tým, že spis bol už skartovaný. Podľa § 33 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. lehoty na predkladanie písomných dôkazov o uplatnenom nároku sa spravujú všeobecnými predpismi v správnom konaní a dôkazy možno pozemkovému úradu predložiť do 31. 12. 1995, inak právo zanikne. Žalobca v zmysle uvedeného zákona mal predložiť dôkazy najneskôr do 31. 12. 1995. KÚ N. nerozhodol do 30 dní ale až po 6-tich rokoch od podania návrhu, resp. až v treťom roku, kedy bol žalobca povinný predložiť dôkazy. PÚ v N. tiež pochybil tým, že nevedel zistiť povinnú osobu od podania žiadosti v roku 1992 do roku 1998. Žalobcovi štát znemožnil v zákonných lehotách si uplatniť nároky, podávať výzvy až potom podávať žaloby. Štát by mal postupovať v súlade s § 16 ods. 2 zákona

č. 229/1991 Zb. a náhradu poskytnúť prostredníctvom Slovenského pozemkového fondu. Poukázal tiež na rôznosť rozhodovania súdov, keď v prípade povinnosti určenia povinnosti správcu vylúčiť majetok platí, že ak nehnuteľnosti neboli predmetom zmluvy o predaji podniku, nemožno na prevod iných ako v zmluve určených nehnuteľností aplikovať ustanovenia o prechode ostatných práv a záväzkov a na druhej strane ako v predmetnej žalobe ustálil súd, že správca je povinný vysporiadať nároky oprávnenej osobe a skutočnosť, že nárok nebol uvedený v zmluve, neznamená to, že záväzok na úpadcu neprešiel. Žalovaný tiež poukázal na ustanovenia § 30 až § 33 ZKV, podľa ktorých je povinný vysporiadať pohľadávky proti podstate v súlade s rozvrhovým uznesením konkurzného súdu.

Z uvedených dôvodov navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca sa k odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O. s. p. prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom odvolacieho konania je určenie pravosti, výšky a poradia pohľadávky vo výške 25 079,66 eur popretej žalovaným správcom konkurznej podstaty v konaní vedenom Krajským súdom Bratislava pod sp. zn.: Z-2-1K 105/1996. Pohľadávka žalobcu predstavuje náhradu za zlikvidované stavby v zmysle § 14 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku.

Podľa § 23 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len ZKV), konkurzní veritelia pohľadávok, ktoré zostali sporné, čo sa týka právneho dôvodu, výšky alebo poradia, môžu sa domáhať určenia svojho práva v lehote určenej súdom. Žalobu musia podať na súde, ktorý vyhlásil konkurz, proti všetkým, ktorí pohľadávku popreli; smú sa v nej dovolávať len právneho dôvodu a poradia uvedeného v prihláške alebo na prieskumnom pojednávaní a pohľadávku môžu uplatniť len do výšky

uvedenej v prihláške alebo na prieskumnom pojednávaní. Ak nejde o vec patriacu do právomoci súdu, rozhodne o správnosti popretia pohľadávky príslušný správny orgán. O poradí popretej pohľadávky rozhodne vždy súd.

Podľa § 32 ods. 2 písm. a) ZKV, po úplnom uspokojení pohľadávok podľa odseku 1 sa uspokojujú ostatné nároky v tomto poradí: pohľadávky prihlásené podľa § 20 s výnimkou pohľadávok podľa písm. b) (pohľadávky prvej triedy).

Podľa § 68 ods. 2 ZKV, nositelia pohľadávok na náhradu podľa predpisov uvedených v odseku 1 (medzi ktoré patrí aj zákon č. 229/1991 Zb.) sú prednostnými veriteľmi [§ 32 ods. 2 písm. a) a § 54 ods. 1 písm. a)].

Podľa § 14 ods. 1 uvedeného zákona oprávnenej osobe patrí náhrada za obytné budovy, hospodárske budovy a iné stavby, ktoré podľa tohto zákona nemožno vydať alebo ktoré zanikli alebo boli prevedené na osobu, ktorá nie je povinná ich vydať. Obdobne oprávnenej osobe patrí náhrada za pozemok, ktorý sa podľa tohto zákona nevydá a za ktorý sa neposkytol iný pozemok.

Ceny sa určia podľa cenových predpisov platných ku dňu účinnosti tohto zákona (§ 14 ods. 5).

Podľa § 16 ods. 2 tohto zákona ostatné náhrady podľa § 14 a 15 poskytne právnická osoba (právny nástupca), ktorá vec drží alebo ju držala v čase zániku nehnuteľnosti alebo ju previedla na osobu, ktorá nehnuteľnosť podľa tohto zákona nevydáva. Ak túto osobu nemožno zistiť alebo ak touto osobou je rozpočtová organizácia alebo príspevková organizácia, náhradu poskytne štát prostredníctvom pozemkového fondu (§ 17 ods. 1) podľa všeobecne záväzného právneho predpisu 13a). Taktiež náhradu podľa § 14 a 15 poskytne štát, ak bývalé národné výbory alebo Zbor povereníkov previedli hospodárske budovy a rodinné domčeky do vlastníctva fyzických osôb.

Oprávnená osoba vyzve na vydanie náhrady najneskôr v lehotách uvedených v § 13. Ak právo na náhradu závisí od rozhodnutia obvodného pozemkového úradu alebo súdu, končí

sa táto lehota uplynutím troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, inak právo oprávnenej osoby na náhradu zaniká (§ 16 ods. 3).

Z obsahu rozhodnutia Krajského úradu v N. z 30. 01. 1998 právoplatného 16. 03. 1998 vyplýva, že E. spol. s r.o., A. je podľa § 5 zákona č. 229/1991 Zb. povinnou osobou na poskytnutie náhrady v zmysle § 14 ods. 1 uvedeného zákona za zlikvidované stavby, ktoré sa nachádzali v katastrálnom území R., vedené v PK vložke č. X., parc. č. X. – dom č. p. X. a dvor. Súd prvého stupňa s poukázaním na uvedené rozhodnutie dospel k správne skutkovému záveru, že úpadca je povinnou osobou na poskytnutie náhrady. Námietky žalovaného správcu konkurznej podstaty týkajúce sa správnosti rozhodnutia správnych orgánov v konaní nie sú právne relevantné vo vzťahu k uplatnenému nároku. Podľa názoru odvolacieho súdu v konaní o určenie pravosti pohľadávky v konkurznom konaní, nemôže súd preskúmať správnosť rozhodnutia správneho orgánu vo veci určenia povinnej osoby na poskytnutie náhrady podľa zákona č. 229/1991 Zb. Týmto rozhodnutím je súd podľa § 135 ods. 2 O. s. p. viazaný a je povinný z neho vychádzať. V tejto súvislosti je nepodstatná aj námietka žalovaného týkajúca sa charakteru tohto reštitučného nároku neuvedeného v zmluve o prevode majetku štátu uzavretej medzi F. a úpadcom.

Z obsahu spisu Okresného súdu N., sp. zn.: 10C 128/1998 vyplynulo, že žalobca uplatnil proti žalovanému E. spol. s r.o., A. právo na náhradu za zlikvidované stavby podľa § 14 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. vo výške 755 550 Sk žalobou, ktorá bola žalovanému doručená 04. 05. 1998 pred vyhlásením konkurzu. Odvolací súd zotrváva na právnom závere vyslovenom vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí č. k.: 5Obo/78/2009-160 z 31. 03. 2011, že za výzvu na vydanie náhrady je potrebné považovať aj žalobu, z obsahu ktorej vyplýva, že oprávnená osoba žiada od povinnej osoby vydanie náhrady podľa uvedeného ustanovenia § 14 ods. 1. Žaloba o vydanie náhrady bola doručená žalovanému ako povinnej osobe v lehote troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktorým bola povinná osoba určená (16.03.1998), a preto v zmysle citovaného ustanovenia § 16 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. právo žalobcu na náhradu nezaniklo. Súd nepochybil, keď pri posudzovaní výšky náhrady, ktorá nebola v konaní spochybňovaná, vychádzal z písomných znaleckých posudkov.

Súd prvého stupňa na základe dostatočne zisteného skutkového stavu správne v súlade s citovanými ustanoveniami ZKV a v súlade s právnym názorom vysloveným odvolacím súdom, vyhovel žalobe o určenie pravosti, výšky a poradia popretej pohľadávky žalobcu v predmetnom konkurznom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi náhradu nepriznal, pretože mu trovy odvolacieho konania nevznikli.

Rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 17. decembra 2013

JUDr. Alena Priecelová , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová